

SVETISLAV BASARA

Dugovečnost

komendija del arte

■ Laguna ■

Copyright © 2012, Svetislav Basara
Copyright © izdanja na srpskom 2012, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Jeleni Milijević, mojoj tetki.
Nenadu Žiliću, mom drugu.*

Bilo je to u decembru, mesecu koji patološki mrzim, u kome praktično jedva postojim. Maslač i ja smo ustali zorom da nahranimo majmune u zoološkom vrtu, u Frankfurtu na Majni. Dan je bio kao stvoren za gluposti. Moja tetka je, rekao sam Maslaču, onako uzgred, požive-la devedeset i osam godina. Možda je glupo da se tako izrazim, tako sam se izrazio, ali očekivao sam više od moje tetke. Poživeti devedeset i osam godina, stići na samo sedamsto trideset dana od okrugle cifre 100, posustati takoreći u finišu, to uopšte nije ličilo na moju tetku. Dugovečnost nije uvek blagoslov, rekao je Maslač. Dugovečnost moje tetke zaista je bila sve samo ne blagoslov, Maslač je bio sasvim u pravu. Moja tetka je imala život prepun nesreća. U poređenju sa stravama i užasima tetkinog života, film strave i užasa *Strava u ulici brestova* izgledao je kao obična komedija del arte. Moja tetka je prosto morala poživeti tako dugo, gotovo čitavo stoleće, da bi se sve te nesreće istrošile trenjem, erozijom i drugim, čisto

fizičkim silama. Da je nekim slučajem umrla ranije, njena smrt bi bila apsolutna nepravda. Ne može se umreti sa toliko patnje u duši, tek tako, u šezdesetoj, recimo. Maslač je rado slušao priče o životu moje tetke, ali ne tog dana. Tog dana je promenio temu. Sve dok se nisam zaposlio u zoološkom vrtu, u Frankfurtu na Majni, rekao je Maslač, pojma nisam imao da su majmuni mesožderi. Prosto je neverovatno koliko mesa pojede jedan mali šimpanzo. Maslač je bio u pravu. Majmuni u frankfurtskom zoološkom vrtu bili su zaista alavi. Neverovatno je koliko su mesa mogli da pojedu. Majmuni su, rekao sam, isti što i mi, svaštojedi. Zašto ne bi jeli meso? Druga je stvar što im je u postojbini meso nedostupno. U Africi mesa nema za sve. Pogotovo ne za majmune. U suštini, rekao sam, kada bi bilo dovoljno mesa, biljožderi ne bi ni postojali. Malo se ko odupre zovu krvi! Malo ko odoli mračnom porivu za mesom! Tako sam rekao. Juče sam, ovo ti kažem u poverenju, kazao sam, krišom dao komadić mesa žirafi Fani i Fani ga je sa uživanjem progutala, smazala ga tako reći. Čak me je molećivo pogledala onim krupnim, žalosnim okom, kao da traži još. Pa, dobro, da li si ti normalan, rekao je Maslač. Ako je neko biljožder, onda su to žirafe. Potpuna je ludost žirafama davati meso. One, naravno, priželjkuju meso. Ali samo li ga okuse, dobijaju težak proliv koji zna da potraje nedeljama. Primetio sam ja da Fani ima proliv i baš sam se pitao, rekao je Maslač, zašto Fani ima proliv, kad ono ti joj dao komad mesa. Nisam mogao da odolim, rekao sam. Fani je iz svog kaveza danima krivila dugački vrat i čežnjivo posmatrala kako hranimo majmune. Samo da Helmholtz ne sazna, rekao je Maslač. Inače, ništa joj neće biti. Fani od malih nogu živi

u Frankfurtu, u njoj više nema gotovo ničeg afričkog, ona je sad takoreći nemačka žirafa, zinulo joj dupe za mesom, a na to je, njenog dobra radi, ne treba navikavati. A mogli bismo izgubiti i posao zbog toga, upozoravao je Maslač, Maslač je tog jutra po treći put bio u pravu. Bilo bi zaista glupo izgubiti dobar posao zbog neprirodne, pa ako ćemo pravo i protivprirodne sklonosti jedne žirafe prema mesu. Čudno je to sa Nemcima i mesom, rekao sam. Nemci vredno rade i zaslužuju da jedu velike količine mesa, ali za razliku od drugih naroda koji pobesne kada se prežderu mesa, Nemci polude kad zavlada oskudica u mesu i mesnim prerađevinama. Kad ima dovoljno mesa, nema boljih ljudi od Nemaca, tako sam rekao, ali kad zavlada nestašica, sklanjaj im se s puta. Hitler je došao na vlast zahvaljujući nestašici mesa koja je pustošila Nemačku dvadesetih godina prošlog veka. Ti si potpuno lud, rekao je Maslač, antifašista. To što pričaš najobičnija je sprdnja sa žrtvama fašizma. Osim toga, Hitler je bio vegetarijanac, tako da tvoja teorija pada u vodu. Bio sam na trenutak u iskušenju da Maslaću otkrijem da je Hitler krišom jeo meso, ali sam se predomislio. Maslač je, kako ćemo uskoro videti, iznad svega voleo Srbiju, ali se ipak nastanio u Nemačkoj jer je jednog dana u *Večernjim novostima* pročitao vest da u Nemačkoj prosečna dužina životnog veka iznosi osamdeset i pet godina. Maslač je u svakom momentu bio spreman da pogine za Srbiju, ali nije odoleo izazovu da produži život. Momentalno se polakomio na tih osamdeset i pet godina jer je u Srbiji, pod uslovom da prevremeno ne oboli od raka ili ne bude ubijen u uličnom puškaranju, mogao računati na maksimalnih šezdeset i četiri godine, što mu se učinilo prekratko, nedovoljno. Poverio mi je to u

trenucima iskrenosti, u koje je povremeno zapadao. Osamdeset i pet godina, rekao je, koje nemačka država garantuje svima koji ne puše i ne piju, bile su presudne u mojoj odluci da se preselim u Nemačku. Kad god bih se žalio na tegobe gastarbajterskog života, Maslač mi je skretao pažnju na Lebensspannweite, kako se, pretpostavljam, na nemačkom kaže životni vek. Tvoja tetka, govorio je Maslač, koja je ionako imala predispoziciju za dugovečnost, u Nemačkoj bi umesto devedeset i osam, sasvim sigurno poživela sto dvadeset godina. A ti, okoreli pušač, nemaran, sklon porocima, bio bi odavno mrtav da si ostao u Srbiji. Tako je govorio Maslač, čvrsto rešen da poživi zagarantovanih osamdeset i pet godina, koliko bi najverovatnije i poživio da ga nekoliko meseci kasnije nije rastrgnuo bengalski tigar, samo dan-dva nakon što je dobio dugo priželjkivani premeštaj sa radnog mesta hranitelja majmuna na radno mesto hranitelja tigrova. Možda ne bi trebalo da govorim ružne stvari o Maslaću, o mrtvima sve najbolje, ali ja jednostavno ne znam ništa bolje o Maslaću koga sam, uprkos našim čestim srpskim raskolima, najiskrenije voleo i koji je, konačno, bio čovek na svom mestu. Mračne Maslaćeve strane nisu bile ni urođene ni stečene, one su mu ubrizgane spolja, direktno u mozak, nasilno su sabijene u Maslaćev organizam pod visokim pritiskom zločinačke propagande mašinerije takozvane države Srbije. Maslaćeva nesrećna svest bila je skrpljena od potpuno satrulih pačavri najodvratnijih rodoljubivih opštih mesta, a sam Maslač, kao takav, predstavljao je hodajuću kompilaciju zlatnih kašika, junačkih smrti, narodnih pesama, međunarodnih zavera, kosovskog zavešta, vidovdanske etike, oslobodilačkih ratova, truba sa

Kosova, identiteta, suvereniteta i ko zna čega još. Ovo je samo deo sastojaka koktela smrti koga medijska kuća strave i užasa, tobožnji javni servis RTS, u stvari najobičnija javna kuća, svakodnevno upumpava u glave potpuno raspamećenih gledalaca, u naivnosti uverenih da gledaju vesti iz zemlje i sveta, dok u stvarnosti bivaju izloženi monstuoznoj subliminalnoj kretenizaciji koja ih onesposobljava da uvide očiglednu činjenicu da su takozvani srpski državnici u stvari gomila lopova, svodnika, propalica, oceubica i siflističara, a da su njihove rodno ravnopravne kolegice i saučesnice u zajedničkom zločinačkom poduhvatu najobičnije prdare, murdaruše i nimfomanke. *Sindrom Kretenizujućeg državnog patriotizma*, eto naziva neizlečive bolesti, stvorene po nalogu državnog rukovodstva u laboratoriji za bioinženjering Instituta Torlak, bolesti koja podjednako napada stare i mlade, dobre i rđave, i koja nepovratno uništava centre za logično rasuđivanje. Maslač se nalazio u poodmaklom stadijumu te strašne bolesti, koju je navukao tamo negde krajem osamdesetih. Maslač više uopšte nije bio u stanju da sagleda realnost, a još manje sebe. Maslač je u svemu, pa i u našim dobro plaćenim radnim mestima, video prste antisrpske zavere. Zar nije malo čudno, rekao je jednom prilikom, da smo baš ti i ja, dakle dvojica Srba, određeni da hranimo majmune. Čvrsto sam uveren, rekao je drugom prilikom, da je nadzornik Helmholc, postavljajući nas dvojicu na radna mesta hranitelja majmuna, zapravo hteo da ponizi Srbiju. Utom se, privučen paklenom majmunskom grajom, u našem vidokrugu pojavio nadzornik hranitelja životinja, Helmholc. *Wie geht es Ihnen?* Rekao je Helmholc. *Gut! Gut!* Promumlao je Maslač. Helmholc

je seo na klupu, zapalio cigaretu i strasno povukao dim. Helmholc, jedan od poslednjih Mohikanaca nemačkog pušenja! Helmholc, veliki pušač! Helmholc, pušač koga se ne bi postidela ni Turska, zemlja u koju je Helmholc odlazio svakog leta na godišnji odmor sa suprugom, frau Helmholc, takođe strasnom pušačicom, da bi tokom dve nedelje u Antaliji nesmetano pušili u hotelskoj sobi, u restoranu, u taksiju, u pošti, na ulici, na morskoj obali, na svim, dakle, mestima na kojima je u Nemačkoj *rauchen* strogo *verboten*. Da je Helmholc prekaljeni pušač, pušač stare škole, videlo se po tome što puši *Ernte 23*, jake nemačke cigarete, cigarete koje je neposredno po dolasku u Nemačku pušio i Maslač jer je u gastarbajterskoj tupomnosti mislio da paklica umesto dvadeset sadrži dvadeset i tri cigarete. Toga dana je nadzornik Helmholc bio dobre volje, što se za Maslaća ne bi moglo reći, iako je prethodno i on bio dobre volje. Raspoloženje mu je kvario donekle realan strah da ću se izlanuti, pomenuti holokaust, SS-divizije, možda čak i Hitlera, a to su stvari zbog kojih se, Maslač je tako mislio, gubi posao. Helmholc je, zapravo, bio toliko dobre volje da je Maslaća i mene ponudio cigaretama i rekao nam da predahnemo, da se odmorimo, da napravimo cigaret-pauzu. *Meine Herren*, rekao je Helmholc, pušač stare škole, antipuhački zakon će naći sto upropastiti Nemačku. Antipuhački zakon je u stvari antinemački zakon. Nemačka, gospodo, prosto ne može opstati kao nepuhačka zona. Nemač koji ne puši, taj nada sve žalosni, ali svakodnevni prizor, rekao je Helmholc, preteča je Nemca koji ne pije pivo, a Nemač koji ne pije pivo pouzdan je znak nemačkog silaska sa svetsko-istorijske scene, a možda i kraja sveta. Ja sam, gospodo,

tvrdokorni nemački patriota, rekao je nadzornik Helmholc gaseći cigaretu, spremajući se da krene u ponovni obilazak kaveza sa životinjama. Drage volje bih dao život za *Vaterland*, ali zapamtite moje reči: ako u ovoj zemlji pušenje ponovo ne bude dozvoljeno, poželjno, pa čak i obavezno, Nemačka će se pretvoriti u zemlju Trećeg sveta. Već sada, rekao je Helmholc, u Nemačkoj ima previše ljudi, stvari i pojava karakterističnih za Treći svet. Ne mislim na vas, gastarbajtere, uopšte ne, zaista ne. Treći svet u Nemačku nadire iznutra, iz muljevitih dubina nas, današnjih Nemaca, koji smo bleđa senka i loša kopija nekadašnjih, starih, dobrih, disciplinovanih Nemaca. Da smo mi današnji Nemci, Nemci starog kova, ne bi bilo problema sa gastarbajterima. Stari, temeljni Nemci bi sve gastarbajtere, bez obzira na rasnu, versku i nacionalnu pripadnost, asimilovali i pretvorili u prvoklasne Nemce, i to u plavokose, dolihokefalne Nemce, u roku od najviše dve godine. Nekadašnja, stara, solidna Nemačka, imala je ogromnu moć asimilacije. Moć asimilacija je bila temelj nemačke moći, ako hoćete i moći nemačkog Wehrmachta, alias Bundeswehra. Nemački narod je, uostalom, i nastao asimilacijom raznoraznih skitalačkih naroda koji su na kraju svojih lutanja svijali svoja gnezda na svetoj nemačkoj zemlji. A danas, danas više ni Nemci nisu u stanju da budu Nemci u nekadašnjem smislu te reči, a kamoli da nekoga drugog pretvore u Nemca. Tako je to! A sad, natrag na posao, gospodo. Jesi li video, rekao je Maslač kada se nadzornik Helmholc udaljio, kako nas nadzornik Helmholc provocira, kako nas navlači na tanak led. Tobaže otvara srce pred nama, osipa drvlje i kamenje na Nemačku, a u stvari samo čeka da kažemo neku ružnu

reč o Nemačkoj, pa da nam dâ otkaz, a onda, zna se, pravac Baustelle. Baustelle je bila najveća Maslaćeva noćna mora. Mogućnost da završi kao prost građevinski radnik nagonila je Maslaća na krajnji samopregor. Maslać je iskreno mrzeo Nemačku, vekovnog neprijatelja Srbije i drugih srpskih zemalja, ali je visoko cenio nemačku dugovečnost i nemačko socijalno osiguranje i zato je prosto izgarao na poslu. Zahvaljujući Maslaćevom, samo delimično i mom, udarničkom radu, majmuni u frankfurtskom Zoo vrtu bili su najdeblji majmuni u Nemačkoj, a verovatno i u svetu. Zbog toga je Maslaća (sasvim zaslužno) i mene (manje zaslužno) u više navrata Uprava Zoo vrta pohvalila i nagradila novčanim premijama. Što ni izdaleka nije bilo dovoljno da Maslać poveruje u dobronamernost Savezne Republike Nemačke. Nemačka je prva priznala Hrvatsku, govorio je Maslać, Nemačka nam je zabila nož u leđa, naricao je Maslać, Nemačka nam se na najpodmukliji način osvetila za teške poraze koje smo joj naneli u dva svetska rata, jadikovao je Maslać. Maslaćeva psihološka situacija bila je krajnje konfuzna. Maslać, koji je u Srbiji bio puki Maslać i time bio zadovoljan, u Nemačkoj je nastupao kao celina Srbije, kao takve, i od Nemačke je potajno očekivao da ga tretira kao međunarodno-pravni subjekat. Bilateralne odnose Nemačke i Maslaća neprestano su remetili sitni diplomatski skandali. Nemačka baš nije mogla ugoditi Maslaću. Ako bi mu, pri kupovini u supermarketu, na kasi zakinuli dvadesetak centi, Maslać je to shvatao kao međunarodni incident, kao napad na teritorijalni integritet i suverenitet naše zemlje, kao takve, ne obazirući se na činjenicu da je njegov sitniš prisvojila neka Poljakinja, takoreći sestra sa slovenskog

zapada. Saglasno Maslaću, i Poljaci su bili deo međunarodne zavere. Katolici! Vatikan! Đavolja posla! Tako je govorio Maslać, nesvršeni pravoslavni bogoslov. Živo me interesuje na koga bi, da je samo mogao znati kakav ga jadan kraj čeka, svalio krivicu za svoju užasnu smrt u raljama bengalskog tigra. Siguran sam da bi potpuno prevideo sopstvenu nepažnju i nadljudsku upornost uloženu u borbu za premeštaj sa radnog mesta hranitelja majmuna na radno mesto hranitelja tigrova. Maslać je bio čvrsto uveren da će na tom, da kažemo, uglednijem radnom mestu biti u situaciji neuporedivo pogodnijoj za širenje *istine o Srbiji*, u koju je slepo verovao. Stvar se iz meseca u mesec, iz dana u dan sve više pogoršavala, Maslaćeva ličnost se potpuno rascepila na dva dela. Jedan deo, nazovimo ga primarni Maslać, u mislima je obitavao hiljadama kilometara daleko, u samom srcu Srbije; u drugom delu, nazovimo ga Deutsche Maslatsch, u čoveku koji je zajedno sa mnom hranio majmune u frankfurtskom Zoo vrtu, kucalo je srce čitave porobljene Srbije. Maslaćeva patološka rascepljenost neminovno je morala završiti kao telesna raskomadnost, to će vam reći svaki psihoanalitičar. Maslać, još jedna od bezbrojnih žrtava zločinačkih srpskih režima koji, bez obzira na prividne ideološke razlike, decenijama rade na apsolutnom uništenju srpskog naroda, kao takvog. Maslaću su glave došle *Frankfurtske novosti*, opskurno, fašističko glasilo na najlošijem mogućem srpskom jeziku, koje izdašno finansiraju nemački neonacisti, koje uređuju agenti srpske političke policije, a koje se štampa u ilegalnoj štampariji čiji je vlasnik unuk Hajnriha Himlera. Neposredni izvršilac, čovek koji je zapečatio Maslaćevu sudbinu, bio je reporter *Frankfurtskih novosti*,

koji je zločinački zanat pekao u beogradskim *Večernjim novostima*, tom leglu međunarodnog estetskog i duhovnog terorizma. Maslač je sasvim slučajno, ili to nije bilo slučajno, naleteo na reportera *Frankfurtskih novosti* koji je šestario obalom Majne u potrazi za žrtvom. Maslač se pred novinarom pohvalio da je napredovao u službi, da više nije hranitelj majmuna i da je sada hranitelj bengalskog tigra. U novinaru je momentalno zaiskrila srpska domišljatost. Odmah je predložio da urade fotoreportažu za *Frankfurtske novosti*, koju bi prenele sestrinske beogradske *Večernje novosti*. Novinar je tu, na licu mesta, na obali Majne, improvizovao scenario za Maslačevu smrt. Maslač je trebalo da uđe goloruk u kavez sa tigrom i da prkoseći smrti nahrani bengalskog tigra, a da on, novinar, sve to snimi i sutradan u *Frankfurtskim novostima* objavi reportažu pod naslovom *Goloruki Srbin prkosi bengalskom tigru*, reportažu koja će posustali moral srpskih gastarbajtera podići do neslučenih visina. To, Maslač! Bravo, Maslač! Pretpostavljam da je novinar tako huškao Maslaća. Neka vide ko smo, šta smo i šta sve možemo! Ubeđivao je novinar Maslaća, nagađam. Maslač se bez imalo razmišljanja uhvatio na smrt–lepak srpskog patriotizma. Sutradan je savladao strah, hrabro ušao u kavez bengalskog tigra i pre nego što je stigao da se nasmeši u objektiv fotoaparata, završio rastrgnut na komade. Ako je to neka uteha, ipak je dobio reportažu u *Frankfurtskim novostima*. *Bengalski tigar rastrgnuo Srbina*, tako je glasio naslov u *Frankfurtskim novostima*, a iz šturog teksta ispod odvratnog naslova mogao se, *između redova*, izvući zaključak da su za *Srbinovu* smrt odgovorni Vatikan, Brisel, Vašington i Kominternu. Za *Frankfurtske novosti*,

njihove kretinizovane čitaoce i kretinizovano i korumpirano osoblje *Konzulata Republike Srbije* u Frankfurtu, Maslaćeva smrt bila je puki gubitak osamdeset i pet kila srpskog mesa, neznatan odliv nacionalne biomase, kâlo jedva vredno pomena. Odmah posle Maslaćeve kremacije poslao sam redakciji *Frankfurtskih novosti* „pismo čitalaca“, u kome sam odgovornost za Maslaćevu smrt pripisao tobožnjem državnom vrhu tobožnje Republike Srbije, u stvari regionalne terorističke organizaciju koja deluje pod tim imenom. Pismo se posle samo dva sata vratilo na moju adresu sa napomenom unbekannt! *Frankfurtske novosti* su očigledno svoje ljigave pipke razgranale duboko unutar države strukture Savezne Republike Nemačke. Možda je bilo bolje, pomislio sam kasnije, da sam „pismo čitalaca“ poslao u *Frankfurter Rundschau*, što bih i učinio da sam malo bolje znao nemački, ali nisam, nemački sam jedva natucao. Ali ni nenapisano pismo u *Frankfurter Rundschau* ništa ne bi promenilo. Završilo bi u košu. Kao i stotine takvih pisama, koja pišu istinski srpski patrioti s ciljem da međunarodnoj javnosti skrenu pažnju na genocid koji srpski režim svakodnevno vrši nad svojim stanovništvom, ne obazirući se, doduše, na rasnu, polnu, versku i nacionalnu pripadnost. Sva su ta pisma završila u košu jer je strateški interes Nemačke očuvanje statusa quo na Balkanu. Politika *Auswärtige Amta* je da se u javnosti pretvara da je Republika Srbija bajagi demokratska, parlamentarna republika, kandidat za članicu EU, iako svaki treći sekretar u *Auswärtige Amtu* zna da je Srbija u najboljem slučaju surova istočnjačka satrapija u kojoj je trenutni satrap apsolutni vlasnik života i smrti podanika i koji vrlo često, ako je još u stanju i ako se

slučajno nađe neka devica, koristi pravo prve bračne noći. Ako je pročitao i jedno od pristiglih pisama, urednik „pisama čitalaca“ u redakciji *Frankfurter Rundschau* morao bi pomisliti da su opisi situacije u Srbiji plod bolesnih mozgova. Ni u snu ne bi pomislio da su to tek bleđunjavi krokiji jedne bolesne stvarnosti. Ko bi u Nemačkoj mogao uopšte sanjati da postoji država, i to država članica UN, koja na zvaničnom sajtu sa ponosom obznanjuje da je njena prestonica, u ovom slučaju Beograd, *glavni grad noćnog provoda u Evropi*. Država koja se reklamira kao jeftina javna kuća, eto to je Srbija. Na prvi pogled, dobra reklama. Na prvi pogled u Srbiji je uvek sve dobro. Ali iza reklame *glavni grad provoda u Evropi* krije se nezamislivi horor, u odnosu na koji je film *Strava u ulici brestova* najobičnija srceparajuća melodrama. Maslač je, potpuno sluđen psihoaktivnom državnim propagandom, bio beskrajno ponosan na *Beograd, glavni grad noćnog provoda u Evropi*. Naključan propagandnim đubretom iz Beograda i *Frankfurtskih novosti* znao je da kaže: Ništa bez Srbije! Ovi ovde su puni para, zamrzivači su im puni mesa, imaju sve što požele, ali nemaju dušu, ne umeju da se provedu. Ako hoće da se provedu, moraju mečki na rupu, u Beograd. Da li je imalo smisla otvarati oči Maslaću? Ne! Apsolutno ne! Maslač je ostajao gluv i slep za opise *prestonice noćnog života*. Da li ti znaš šta se radi u *prestonici noćnog života*, govorio sam Maslaću. Imaš li uopšte predstavu kakve se gadosti zbivaju po restoranima–splavovima od kojih se više ne može prići obalama Save i Dunava i koji su potpuno zakrčili međunarodni plovni put, pitao sam Maslaća. Maslač to, naravno, nije znao. Maslač nikada nije bio ni na jednom splavu iz *bogate prestoničke turističke*

ponude. Apsolventima teologije u Srbiji strogo je zabranjeno da izlaze na ulicu posle deset sati uveče, što je uredba koju podržavam, u kojoj, štaviše, vidim poslednji proplamsaj apsolutističkog duha. Šteta što nema više takvih uredbi u Srbiji, u kojoj pod hitno treba zavesti policijski čas. Maslač nije imao pojma šta je to Belgrade by night. Belgrade by night, rekao sam jednom prilikom Maslaću, to su Sodoma i Gomora by night. To nije istina, rekao je Maslač. Jednom sam, nastavio je Maslač, razgovarao sa nadzornikom Helmholcom koji je u više navrata boravio u Beogradu, jer je u Beogradu kao i u Antaliji pušenje dozvoljeno na gotovo svim mestima, i mogu s ponosom reći da je nadzornik Helmholc iz Beograda poneo najbolje uspomene. *Belgrad by night, sehr gut, sehr gut*, tako je rekao Helmholc, tako je rekao Maslač. Mora biti da je Helmholc, solidan porodični čovek, rekao sam, proveo jednu papreno skupu noć u Skadarliji, Potemkinovoj boemskoj ulici, ulici od koje bi se njenim nekadašnjim posetiocima, mrtvim boemima, okrenuo stomak, ulici načičkanj plastificiranim čevabdžinicama u koje turistički goniči robova sateruju senilne turiste i senilne strane delegacije da im po skupe pare prodaju čuveno srpsko gostoprimstvo i čuveni srpski provod. Pravi beogradski noćni život nešto je sasvim drugo. To su luksuzni splavovi na Adi Ciganliji, zapravo na ničijoj zemlji, jer suverenitet Republike Srbije prestaje na administrativnoj granici kod kafane *Gospodarska mehana*, a ne na administrativnoj granici, u Merdarima, kako tvrdi zvanična državna propaganda. Ada Ciganlija, ta republika međunarodnog ološa, de facto se već otcepila od Srbije i ne bi me začudilo da se kroz nekoliko godina otcepi i de iure i

da se pred onom zgradurinom na Ist Riveru zavijori zastava Republike Ade Ciganlije, crno polje sa crvenim obrnutim pentagramom u sredini. Već u ovom trenutku Ada Ciganlija sa zvaničnim Beogradom komunicira isključivo preko tajnih diplomatskih kanala, iako se protok robe, ljudi i ideja još uvek odvija slobodno, iako još uvek nema pasoške ni carinske kontrole. Da nisam od jutros s tobom, rekao je Maslač, mislio bih da si mrtav pijan. Samo je mrtav pijan, potpuno lud ili krajnje zlonameran čovek u stanju da tako govori o svojoj zemlji izloženoj stravičnom teroru zločinačke međunarodne zajednice, zemlji koja na pravdi Boga trpi najstrašnije nepravde. Maslač se oštro suprotstavio komadanju Srbije. Ada Ciganlija je neotuđivi deo Srbije, Ada Ciganlija je srce Srbije, povikao je Maslač tako glasno da ga je čuo nadzornik Helmholc, čak tamo kod kaveza sa vukovima, nekih pedesetak metara udaljenog od kaveza sa majmunima. *Maslatsch! Was ist Ada Ziganlia?* Doviknuo je Helmholc. *Eine Insel*, rekao je Maslač i tako privremeno izgadio stvar. Istina o Adi nikako se nije uklapala u istinu o Srbiji, jednom zasvagda zapečaćenoj u Maslaćevoj Read Only memoriji. Maslač jednostavno nije hteo da čuje da se na Adi Ciganliji svake noći sprovode orgije kakvih bi se postideo i markiz De Sad, a postideo bi se iz prostog razloga što se poslednji šljam, u markizovo doba pasivni objekat orgijanja, u međuvremenu dokopao para i dijalektičkim hokus-pokusom prerastao u aktivni subjekat orgijazma. Na Adi, rekao sam, svake večeri teku potoci preskupog šampanjca a državni se vrh Ade Ciganlije, zajedno sa gostima, međunarodnom elitom gangstera, pedofila, narkomana i plaćenih ubica, naročito okomio na čivas regal, nekada

odličan viski, čiji je (zasluženi) ugled u poslednje vreme srozan na najniže grane. Nema više nikog ko drži do sebe, a ko bi u klubovima Londona, Pariza i Njujorka naručio čivas regal, nekada odličan viski, sada simbol najvećeg društvenog posrnuća. Dobar glas se daleko čuje, loš još dalje, tako sam rekao, a Maslač je rekao da je sramota što iznosim prljav srpski veš u trenutku kada se Albanci, uz pomoć NATO pakta, Brisela i Vašingtona, spremaju da nam oduzmu Kosovo. Gangstera, pedofila, narkodilera i plaćenih ubica, rekao je Maslač u samoodbrani od realnosti, ima posvuda, možda ih ponajviše ima u Nemačkoj, nedavno su se pojavili i ljudožderi, čitao si, pretpostavljam o tome, ali nikada nećeš čuti nadzornika Helmholca da sa omalovažavanjem govori o Nemačkoj. Maslaću neke stvari, izgleda, nisu bile jasne, pa sam pokušao da ih pojašnjim. Ja o Srbiji, rekao sam, uopšte ne govorim sa omalovažavanjem. Naprotiv! Tesno sam vezan za Srbiju, istinski volim Srbiju i sve ljude koji žive u Srbiji, na čelu sa mojom tetkom, ali tobožnju državu Srbiju, to strano telo koje se isprečilo između Srba i Srbije, koje je okupiralo Srbiju i koje se po svetu lažno predstavlja kao Srbija, mrzim iz dubine duše i ne propuštam nijednu priliku da o njoj progovorim sve najgore. Država Srbija, dragi kolega Maslač, uopšte nije država srpskog naroda i svih njenih građana, kako to piše u lažovskom *Ustavu Republike Srbije*. Država Srbija je strana, okupaciona sila koja nema nikakve veze sa Srbijom kao geografskim pojmom, sa Srbijom kao takvom. Takozvana država Srbija je Akcionarsko društvo za pljačkanje i uništavanje Srbije kao takve, a tobožnji srpski državnici su svi do jednog duhovni, možda čak i biološki, potomci Aganlije, Kučuk Alije,

Mehmed Fočić Age, Starca Foče i drugih svirepih, krvo- ločnih dahija koji su stolecima terorisali Srbiju. U Srbiji je, dragi kolega, danas sve isto, ako ne i gore, kao u vreme starih, turskih dahija, a za činjenicu da nove dahije (navodno) srpskog porekla više ne nabijaju ljude na kolac i ne siluju srpske device, ne treba zahvaljivati dahijskoj političkoj emancipaciji već odsustvu potrebe za nabija- njem na kolac i za silovanjem srpskih devica. Srbi se danas, rekao sam, samonabijaju na kolac. Danas srpski muškarci i srpske žene, izbezumljeni od gladi i beznađa, dobrovoljno i bez ikakve prisile skaču sa višespratnica, često sa decom u naručju, a srpske se device, ako takvih još ima, u današnje vreme prosto utrkuju u radosnom širenju nogu pred izbezumljenim srpskim dahijama, naj- većim potrošačima vijagre i cijalisa na Balkanu i šire. Ako se srpske device dobro pokažu, što znači ako bespogovor- no zadovolje i najperverznije želje srpskih državnika, to jest dahija, onda mogu računati na naknadu od pedesetak evra ili na radno mesto čistačice u JP Parking servis. A u isto vreme na Adi Ciganliji se svake noći troše milioni evra i milijarde takozvanih dinara. Bahanalije na Adi tako- reći nikada ne prestaju. Na Adi Ciganliji takoreći nikada ne sviće. Ada Ciganlija je večiti Belgrade by night. Orgije državnih dahija iz *Beograda bez Ade Ciganlije* u poređenju sa orgijama ciganlijskih razvratnika izgledaju kao nevina dečja igra. Ciganlijski zlodusi nemaju nikakve mere. Kada se najedu omiljenih ciganlijskih specijaliteta, teleće glave u škembetu i jastoga u umaku od borovnice, kada se napi- ju čivasa i belog špricera, kada se našmrču kokaina i nugu- taju amfetamina, vijagre i cijalisa, penju se u krošnje cigan- lijskih vrba i otuda vežbaju gađanje pucajući u sirotice i

sirotane koji na obroncima Čukaričke padine preturaju po kontejnerima u potrazi za hranom. Kada ispucaju svu raspoloživu municiju, silaze sa drveća i ustremljuju se na maloletne devojke koje za naknadu od pedeset evra besomučno obljubljuju u sve dostupne telesne otvore, a često u apsolutnom bezumlju na telima nesrećnica noževima dube potpuno nove otvore za potpuno nova izvitoperena uživanja i potpuno nove seksualne tehnike. Kada se konačno, posle viščasovnog izživljavanja, delimično zadovolje, od nesrećnih devojaka otimaju onih krvavih pedeset evra i daju ih konobarima kao bakšiš. Ako se neka od tih nesrećnica slučajno pobuni, a ima i takvih slučajeva, ta biva momentalno bačena u ledene talase nabujale Save iz koje je nemoguće isplivati. Nemoj mi to pričati! Zava-pio je Maslač, Nemoj mi pričati te odvratne izmišljotine, apelovao je Maslač. Izmišljotine! Povikao sam glasno da je i nadzornik Helmholtz čuo povik, ali, zbog onog „šlj” nije bio u stanju da ga reprodukuje, tako da Maslač nije morao ništa da objašnjava. Izmišljotine, rekao sam nešto nižim tonom, i Maslaću poturio pod nos najnoviji broj *Frankfurtskih novosti* u kojima se šepurio nadnaslov *Uhapšena grupa pedofila na Adi Ciganliji* a ispod nadnaslova naslov *Obljubili dva dečaka i tinejdžera ometenog u razvoju*. Maslač je slepo verovao *Frankfurtskim novostima*, koje su mu na kraju i došle glave. Vest iz *Franfurtskih novosti* nije mogao proglasiti srbomrzačkom propagandom. U Maslaću, koji je, kako sam rekao, u suštini bio duševan čovek, naglo se probudio uspavani bogoslov, u momentu se prisetio zaboravljenog gradiva sa teologije, instinktivno je osetio da nešto ne štima u zvaničnoj verziji. Pa zašto, rekao je Maslač, država ništa ne preduzima?